НЕДЕЉНИ ПЛАН РАДА БИБЛИОТЕКАРА ЗА 10. НЕДЕЉУ НАСТАВЕ НА ДАЉИНУ

ПРЕДЛОГ:

ЗА УЧЕНИКЕ ОД 1.-4. РАЗРЕДА

Десанка Максимовић

рођена 16. 5. 1898. у засеоку Рабровица код Ваљева

умрла 11. 2. 1993. у Београду (сахрањена у Бранковини)

СРПСКИ ЧАСКОМ

завршила Филозофски факултет у Београду

добитница Вукове, Змајеве, Његошеве и др. награда

радила као професорка књижевности

била члан САНУ и почасни грађанин Ваљева

објавила око 50 књига; писала поезију, романе, приче, путописе, књиге за децу

чувену песму КРВАВА БАЈКА написала је у спомен на крагујевачке ђаке, стрељане 1941.

најпознатије песме: *Срећа*, *Стрепња*, *Опомена*; збирка *Тражим помиловање...*

ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ:

ХВАЛИСАВИ ЗЕЧЕВИ

Хвалили се зечеви
у зеленој трави.

Један реко:
заспала је муња,
„Тако ми
не отпала рука,
не бојим се вука.“

ВЕТРОВА УСПАВАНКА

Буји-пији,
шумице,
тебе ветар љуља.
заспали су громови,
да се већ не понови,
побегла је сова
иза сто брегова.

КОКЕ И МЕДА

Селе коке на седало,
мало мече то гледало,
па дубоко уздахнуло,
кроз целу се шуму чуло:

„Лепо ли би било, брате,
место што се коке јате,
да ту крупне крушке зру

Други реко:
„Мајка
да ме жива
не гледа,
не бојим се медведа.“

Трећи реко:
„Тако ми
купусова струка,
не бојим се лисице,
копца ни баука.“

Утом нешто шушнуло
негде испод грана,
разбегли се зечеви
на стотину страна.

Буји- паји,
шумице,
тебе ветар љуља.
Заспали су стршљени
и љутице осице,
Заспала је гуја
у гнезду од биља,
а ћукови побегли
на стотину миља.

па све редом отпадну
у криоце медведу.

ЗА УЧЕНИКЕ ВИШИХ ОДЕЉЕЊА:

Било је то у земљи цара Душана и цара Лазара. У земљи светог Саве и Карађорђа. У земљи Вука Караџића.
Било је то 16. маја 1898. године, у освит зоре.
У Рабровици, надомак Ваљева, у учитељској породици родила се Десанка Максимовић.
Носила је сунце у рукама. Лепота природе се усадила у њеним венама. Ведрина је зрачила у њеним очима
Мирис сена је осећала на својим прсима.
Била је велики путник, посленик духа који је увек стизао и увек бивао на свим местима на којима су обележавани сви велики датуми српске културе.
Путовала је тихо и ненаметљиво. Волела је да путује трећом класом на броду, возу и трамвају-ту где људи сваком називају бога и суседу руку дају.
Песници живе целим животом. Песници осамљени дочекају зору. Песници гледају облаке и ћуте.
Њена песничка душа, рањива и сањива, душа једног народа, знала је да осети сву неправду света, сва лажна оптуживања, али је дубоко веровала у своју земљу, у свој народ, у малог сиромашног сељака, суседа и земљака.
"Судбина је моја чудесна: ја сам ловац срца свога рођеног. Своје среће и болове лакоме, у слова сам оковала удесна“
Десанка Максимовић је жива легенда која је престала да хода.

Преузето са сајта Весне Тадић

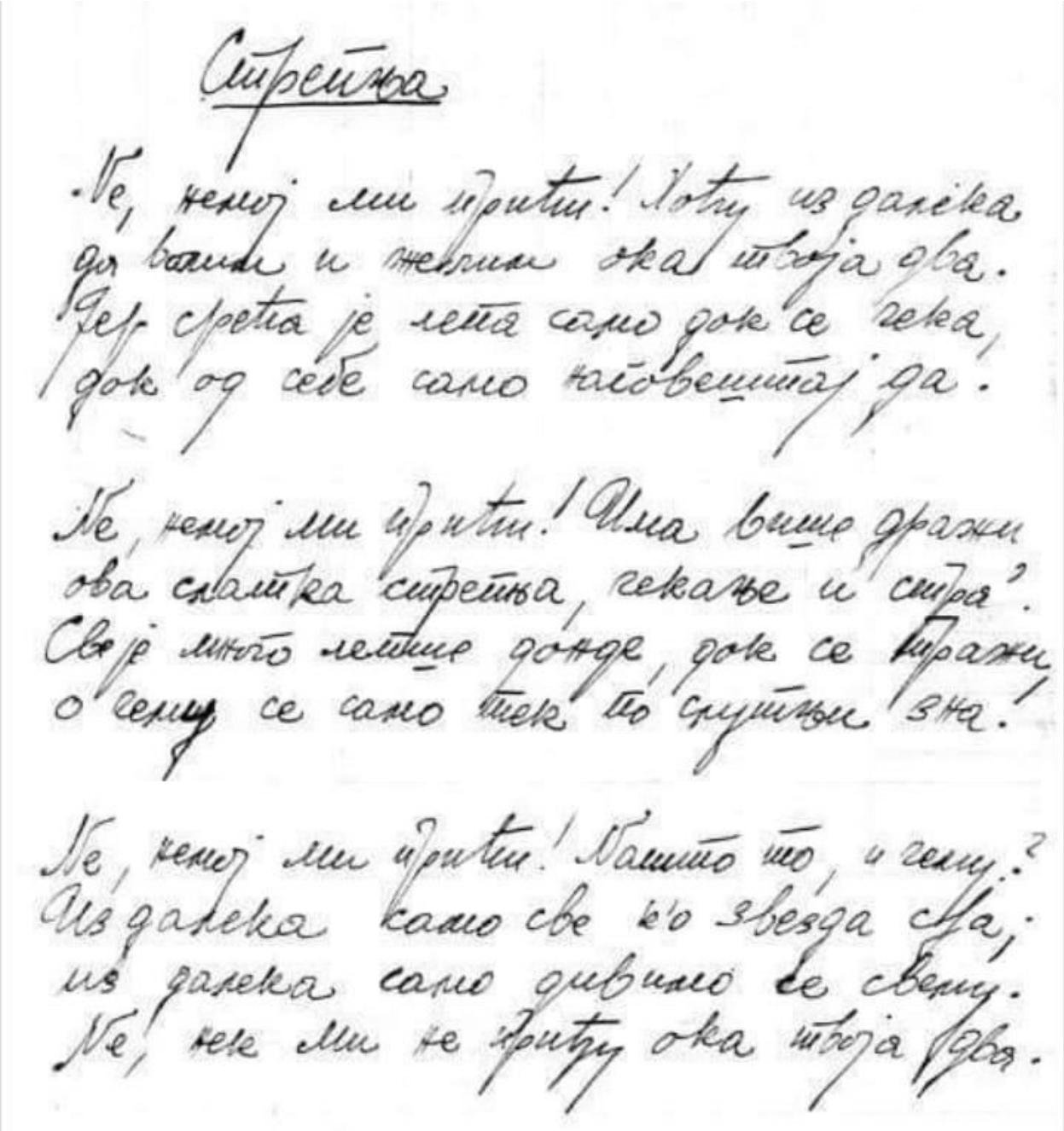

Стрепња

Не, немој ми прићи! Хоћу из даљека
да волим и желим ока твоја два.
Јер срећа је лепа само док се чека,
док од себе само наговештај да.

Не, немој ми прићи! Има више дражи
ова слатка стрепња, чекање и стра'.
Све је много лепше донде док се тражи,
о чему се само тек по слутњи зна.

Не, немој ми прићи! Нашто то, и чему?
Из даљека само све ко звезда сја;
из даљека само дивимо се свему.
Не, нек ми не прићу ока твоја два.

Првобитни рукопис чувене песме Стрепња Десанке Максимовић

СТРЕПЊА
Не, немој ми прићи! Хоћу издалека
да волим и желим ока твоја два.
Јер срећа је лепа само док се чека,
док од себе само наговештај да.
Не, немој ми прићи! Има више дражи
ова слатка стрепња, чекање и стра'.
Све је много лепше донде док се тражи,
о чему се само тек по слутњи зна.
Не, немој ми прићи! Нашто то, и чему?
Издалека само све ко звезда сја;
издалека само дивимо се свему.
Не, нек ми не прићу ока твоја два.

Занимљивости: Догодило се на данашњи дан:

НА ДАНАШЊИ ДАН ЈЕ ПРЕМИНУО ВОЈВОДА РАДОМИР ПУТНИК

На данашњи дан, 17. маја **1917. године**, у Ници, преминуо је командант српске војске у Балканским ратовима и Првом свјетском рату, **војвода Радомир Путник.**

На данашњи дан 1917. године у Ници је умро велики српски војсковођа војвода Радомир Путник. Током своје богате војничке каријере био је два пута начелник Главног генералштаба, пет пута Министар војни и начелник Штаба Врховне команде Војске Краљевине Србије у Балканским и Првом свјетском рату.

У Балканским ратовима командовао је српском војском за вријеме све четири непријатељске офанзиве на Србију. После Кумановске битке унапријеђен је у чин првог војводе (фелдмаршала) српске војске. У Битољској бици је одиграо кључну улогу и правилним распоредом снага је Турцима нанио велики ударац у Првом балканском рату. У наставку рата је командовао продором ка Јадранском мору, који се завршио опсадом Скадра. Током битке на Церу, уз помоћ промућурног команданта Друге армије Степе Степановића нанио је Аустроугарима велики пораз. Његова одлука да напусти Београд и скрати фронт за вријеме Колубарске битке је била пресудна, јер је српска војска добила вријеме да се опорави и одмори.
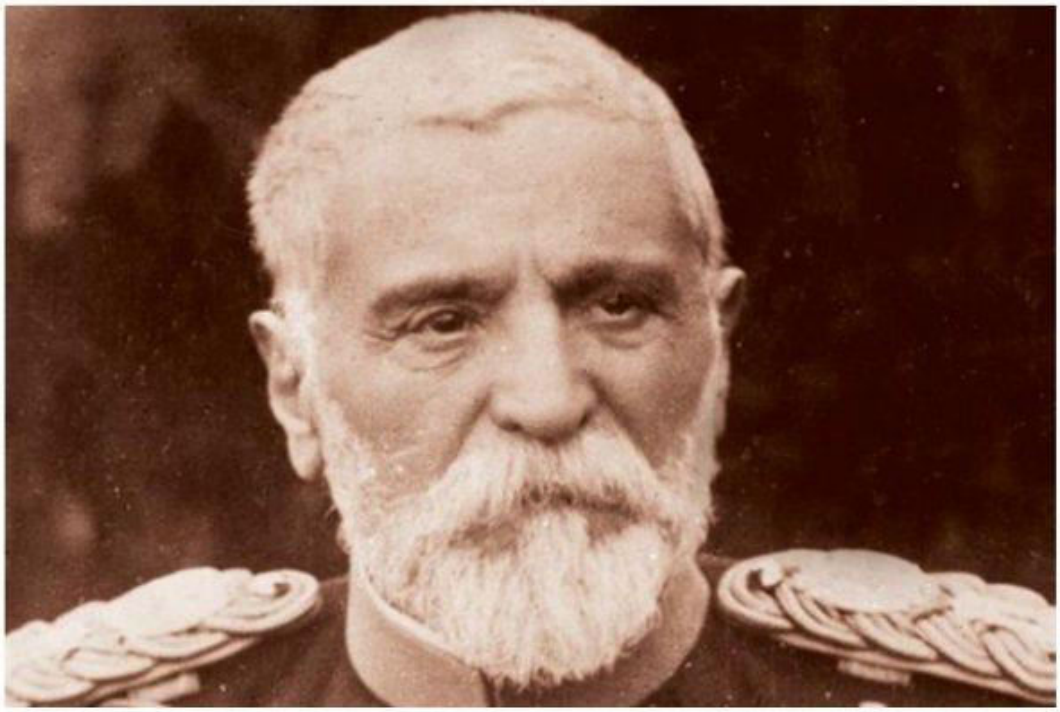
Када је почела четврта офанзива на Србију, Путник је већ био тешко оболио. Ипак, у околностима које су биле веома неповољне по Србију, успио је да организује повлачење српске војске на Крф. На рукама својих војника пренесен је преко Албаније.